

Ulkona sataa lunta. Pystyn näkemään sekopäisesti kieppuvat lumihiutaleet pienen huoneen ikkunasta. Mieleni on raskas, ja minua väsyttää. Haluaisin mennä nukkumaan, mutta en uskalla tehdä niin. Ikkunaa vastapäätä olevalla seinällä on leveästi hymyilevä koira lentäjän lakki päässä. Koiran teeskennellyn ystävälliset silmät seuraavat jokaista liikettäni herkeämättä. Nousen ylös tuolilta ja yritän saada otetta lattiaharjasta häätäkseni ruman otuksen kauemmas, mutta koiran murina pysäyttää minut ja saa minut vapisemaan. Ilman sakeuttaa rakin hampaiden välistä kumpuava pahanhajuinen hengitys. Etsin katseellani ovea jonka kautta vapautuisin tästä ahtaasta tilasta. Se on piilotettu hyvin, ja joudun kiertämään huoneen kolmesti ennen kuin tunnen sormissani oven ääriiviivat. Astun ovesta käytävään jonka seinät ovat täynnä kuolleina tuijottavia silmiä. Minun on pysähdyttävä hetkeksi ja otettava seinäkaiteesta tukea. Tunnen oloni heikoksi, enkä ymmärrä syytä siihen. Minne kaikki voimat ovat yhtäkkiä kadonneet? Vastaani tulee nuori nainen, ehkä muutamaa vuotta itseäni vanhempi. Hän tervehtii minua nimeltä, vaikka en muista koskaan aiemmin tavanneeni häntä. Vaistoan että hän ei ole hyvä ihminen, joten silmät lattiaa kohden luotuina jatkan ripeästi matkaa ja toivon että kimppuuni ei käydä. En uskalla kävellä ruumishuoneen ohi lähimmälle ulko-ovelle, vaan päätän etsiä vaihtoehdoisen reitin. Vastaani tulee käppyräinen mies joka kertoo olevansa matkalla verstaalle. Kehotan häntä jatkamaan eteenpäin ja kääntymään sitten kaksi kertaa vasemmalle. Loputa löydän itse perille, ja istahdan raskaasti kovalle tuolille. Otan askista yhden savukkeen ja pistän sen huulieni väliin. Sytytän sen ja vedän syvään henkeä. Pitäisi lopettaa tupakointi, tiedän sen vallan hyvin. Äiti suuttuu suunniltaan jos saa tietää. Äidin ajattelemisesta mieleeni juolahtaa että kello on jo paljon. Minun pitää kiiruhtaa kotiin jos haluan päästä perille ennen pimeän tuloa. Sammutan savukkeeni ja lähden vaeltelemaan käytävälle etsien ulko-ovea. Löydänkin sellaisen, mutta kokeiltuani ovenkahvaa huomaan sen olevan lukossa. Minulla ei ole avainta, ja joudun palaamaan tyhjin käsin takaisin. Kohtaan nuoren naisen, arviolta muutamaa vuotta itseäni vanhemman. Hän vaikuttaa varsin ystävälliseltä. Päätän kysyä päästäisikö hän minut ulos. Nainen kuitenkin pyytää minua jäämään vielä vähäksi aikaa. Ulkona on kylmä, ja minua kuulemma odottaa vieras. Hän ohjaa minut huoneeseen joka on minulle täysin vieras. Huoneessa tuolilla istuu nainen joka on minulle tuntematon. Hän väittää olevansa tyttäreni, mutta minä nauran ajatukselle.